

הפורתח בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי ג' ניסן תשפ"א | דף היומי בבלי: פסחים קטו | דף הכולל: פסחים פג.
דף היומי בהלכה: מסעיף ו' עד סימן תקס"ז סעיף ב'.
מוסר: שם עולם - ואין לנו שום עצה' עד 'ולדעתי כוונת הגמרא'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: 'והנה מדרגות רבות' עד 'ארבעה ועשרים דברים'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

עשרה שקלים שהצילו חיים | הכיף סופית הפסולה שערכה את השידוך | סיפורו
המרטיט של הקשיש מבודפסט | איך מכשירים את השיש לפסח? | 2105

הסיפור היומי

אחר-הצהריים החליטה הילדה לחזור לביתה. אמה
פתחה את הדלת וקפאה במקומה בתדהמה. כל
הבית עמד על הרגליים משמחה, לא מאמינים לנס
העצום. משנרגעו הרוחות שאלו אותה: איך ניצלת?

Nati Shohat/Flash 90

עשרה שקלים שהצילו חיים

היא הייתה צריכה לקנות ממתקים לטיול השנתי ועכשיו אין לה
את הכסף...

מה עשתה? הלכה אל מאחורי המכולת, ראתה עיתונים כיווצה
אותם והכניסה לתיק שיראה מנופח וכך חזרה הביתה. למחרת
בבוקר ביום הטיול, שאלה אותה אמה איזו פרוסת לחם היא רוצה
לטיול השנתי. והילדה, בתקווה שהאמא לא תיגש לתיק, השיבה
לה שאין צורך בפרוסה ושהממתקים יספיקו. אבל האמא אמרה
בליבה שאין מצב שהיא שולחת אותה לטיול בלי פרוסה מזינה,
שהיא העיקר, והכינה לה פרוסה ובאה להכניס אותה לתיק.

איך שפתחה את התיק חשכו עיני האם בראותה את העיתונים
המכווצים בתוך התיק, והיא התחילה לצעוק על הילדה: איפה
הממתקים??... איפה הכסף??... ומרוב כעס אף סטרה לה בפניה
וצרחה עליה שאסור לשקר! אחרי כל זה היא שמה לה את
הפרוסה בתיק ואמרה לה בכעס: "אני לא רוצה לראות אותך, צאי
מיד להסעה!!

הילדה יצאה לכיוון ההסעה באיחור משמעותי, כואבת ובוכה.

סיפור ידוע ומצמרר שהתרחש בעיר פ"ת לפני עשרות שנים.
יתכן וחלקכם מכירים את הסיפור, אבל עכשיו תגלו את הסיפור
שעומד מאחורי הסיפור.

בבית הספר ברנר בפ"ת התכוננו לצאת לטיול שנתי, כל
הילדים היו נרגשים והחלו בהכנות, קניות ממתקים וכדומה.
באחת המשפחות שלחה האמא את הילדה למכולת עם 10
שקלים ואמרה לה: לך תקני בכסף הזה ממתקים לטיול השנתי.
איך שהילדה הגיעה למכולת היא ראתה ילדה בוכה בכי קורע
לב. שאלה אותה "מדוע את בוכה?" השיבה לה הילדה: "אמא
שלי שלחה אותי עם 10 שקלים לקנות 2 חלב ו-2 לחם ובדרך
שיחקתי עם הכסף והוא אבד לי... אנחנו 8 ילדים בבית ואין לי
פנים לחזור הביתה".

נכמרו רחמיה של הילדה על חברתה והיא אמרה לה: "קחי
את ה-10 שקלים שלי ותקני למשפחתך את המצרכים, אני כבר
אסתדר". וכך היה. הילדה השנייה קנתה את המצרכים ושבה אל
ביתה, אבל עכשיו הילדה שהביאה את הכסף נשארה עם בעיה...

שמתה והתאבלה עליה, כאילו חזרה מהמתים! האמא הייתה על סף עילפון, כל הבית עמד על הרגליים מרוב שמחה, לא מאמינים לנס הגדול והעצום הזה.

לאחר שקצת נרגעו העניינים שאלה האמא את בתה איך ניצלה? ענתה הבת, שבעקבות הצעקות והסטירה שקיבלה ממנה בבוקר, היא איחרה את ההסעה והחליטה ללכת לגינה להעביר שם את הזמן עד שיעבור זעמה של האמא...

כמה גדולה מעלת הצדקה. צדקה תציל ממוות. בשמיים ראו שהילדה ריחמה על הילדה השניה נתנה לה את כספה והצילה אותה מבושות במשפחתה, ומידה כנגד מידה שלחו לה רווח והצלה מהמוות! והקב"ה סובב הכל שזכות הצדקה הזאת תציל אותה ושתשוב לביתה בריאה ושלמה.

(גיליון 'סיפורים נפלאים' פקודי תשע"ח)

ואיך שהיא הגיעה קרוב לאזור ההסעה, היא רואה שהאוטובוס נסע בלעדיה! אמרה הילדה בליבה: אמא שלי כועסת, אין מצב שאני חוזרת עכשיו לבית, בינתיים אלך לגינה ואעביר את הזמן. בינתיים, האמא שעבדה במשרה חלקית במתפרה, שמעה לפתע דיווח אימים... רכבת נכנסה באוטובוס... נהגת האוטובוס קפאה במקום ולא האיצה וכך מצאו את כל הילדים את מותם רח"ל. באותו רגע, האמא כמעט תפרה לעצמה את היד, היא לא מאמינה לסיט הזה שהיא שומעת והתחילה לזעוק ולאכול את עצמה על הצורה בה נפרדה מבתה, ובכתה מרורים על האובדן העצום...

כעבור מספר שעות, בשעות הצהריים המאוחרות, החליטה הילדה לחזור לביתה והנה, איך שהיא חוזרת האמא פותחת לה את הדלת ולא מאמינה למראה עיניה. הילדה, שהיא כבר חשבה

מעניינא דיומא

איך מכשירים את השיש? ומה עושים עם מתקני מים חמים?

כל מזה שחשוב לדעת על הכשרת המטבח לפסח, על פי פסקי מרנא השבט-הלוי זצוק"ל

פסטיק. ראוי שכיור הפלסטיק יהיה גבוה מן הכיור החמץ, כדי שלא יהיה מגע בין כיור הפסח לחמץ במים חמים (מבית לוי). כיורים העשויים מחרסינה, יש להכשיר על ידי שפיכת מים רותחים מכלי שבו המים רתחו על גבי האש. ונוהגים לתת קערה בתוכו לאחר הכשרה (מבית לוי).

מכסה מסננת, שמסנן את המים שיוצאים מכיור הפלסטיק יש להגעיל, ורצוי לקנות מיוחד לפסח.

לגבי מקום יציאת המים בכיור, טוב לשפוך חומר חריף כגון אקונומיקה, לפגום את החמץ שנמצא שם (מבית לוי).

ברזי המטבח: מצוי בברז שמקבל אדים חמים מחמץ, כגון בבישול מיני פסטות וכדומה, או שנפל חמץ חם על הברז - לכן טוב להכשירו. צורת ההכשרה היא, שיש לפתוח את הברז עד שיצאו מים חמים מאד [אם המים בברז לא חמים מאוד, רצוי מאוד להדליק את דוד מים החשמלי, כדי שרתחת המים תגיע לחום הגבוה שאפשר שאנו יכולים], ובאותו זמן יש לערות על הברז מבחוץ מים רותחים מכלי ראשון על צינור יציאת המים. ונהגו לכסות את פתח הברז בחתיכת בד לסינון נוסף. אבל במים לנטילת ידים וכן לרחיצה לא נהגו (מבית לוי).

וכן ידית של ברז המים החמים והקרים, טוב לערות עליהם מים רותחים מכלי ראשון, מפני שלפעמים נוגעים בהם עם חמץ חם שבידיו, או נופל עליהם חמץ חם.

המסננת שבצינור המים שבברז יש לפתוח ולנקותה, או

ההלכות נלקטו מתוך 'אוצר הלכות ערב פסח', שנאמרו בבית המדרש 'שבט הלוי' אחוזת ברכפלד - מודיעין עילית, ע"י הג"ר אלטר אליהו מרמורשטיין שליט"א, ראש כולל 'ישועות יעקב' ומח"ס 'המינים המהודרים' שמעתי ממרן רבינו השבט הלוי זיע"א, שאמר באחת מדרשות שבת הגדול, שאינו מקדיש את דבריו בדרשה לעניין של הגעלת כלים, כי בזמננו ניתן לקנות בקלות כלים חדשים לפסח, ולצאת מכל חשש. עם זאת, ישנם כלים שעדיין קשה, ואפילו אי אפשר לקנות אחרים תחתיהם ולהחליפם, ולכן נכתוב בס"ד את הדינים הנוגעים למעשה.

הכשרת המטבח לפסח

הכשרת השיש לפסח: קודם הכשרת השיש יש להימנע מלהשתמש עליו בחמץ. ולאחר מכן לוקחים כלי חמץ שלא השתמשו בו ב-24 שעות אחרונות, ושופכים ממנו מים רותחים, בעירו על השיש. אח"כ יש לכסות את השיש בנייר אלומיניום או ב'פי וי סי' וכדומה.

הקרמיקה שבקיר מעל השיש, כדאי לשפוך עליה מים חמים מכלי ראשון, ולכסות אחר כך (ברדיד אלומיניום וכדומה) עד גובה הסירים (מבית לוי).

כיורים העשויים מחרסינה דינם ככלי חרס, וכלי חרס אי אפשר להכשירו. לכן לא ישתמש בחמץ 24 שעות קודם לכן, ולאחר מכן ישפוך על הכיור מכלי שבו המים שרתחו על גבי האש, ויכסה בכיור

להחליפה (מבית לוי).

אם יש חשש קלקול יכשירן בכלי שני וינקן היטב כמה פעמים. מי שיש בפיו סתימות שיניים, כתרים, גשרים וכדומה, יש להיזהר שלא לאכול חמץ חם בתוך 24 שעות לפני סוף זמן אכילת חמץ.

קוביות ליישור שיניים: ייזהר שלא יאכל בהן 24 שעות קודם לסוף זמן אכילת חמץ, מאכל חמץ חם. יש לדעת שמלבד ענין ההכשרה, יש חשש חמץ בעין, שקשה מאד להוציא לגמרי ע"י מברשת וקסמי שיניים (מבית לוי), לכך ישטוף וינקה עם מברשת עד כמה שידו מגעת.

כלי כסף כגון גביע, יש להכשירם [אף שעיקר תשמישן בצונן]. ואם יש בהם חריץ בקפל שבסמוך לשפת הכוס או ברגל - ינקה שם היטב. (מבית לוי)

טבעות הנשים: מצוי מאד שנגעו בחמץ חם ממש, לכן ינקן היטב בכל חריציהן, ויגעילן (הגרי"מ שטרן). ולא יחזרו לענדן לאחר ההכשרה עד אחר זמן ביעור חמץ (הגעלת כלים - כהן).

שולחן שאוכלים עליו בלא מפה, צריך להכשירו. לשפוך מים מכלי שמימיו רתחו כדין להגעלה כדין בשפיכה על השולחן. אם חושש שיתקלקל, ינקה השולחן היטב ויכסה בכיסוי אטום שאינו מעביר רטיבות, כגון ניר אלומיניום (מבית לוי).

כסא תינוק צריך לנקות היטב בכל המקומות, ועל מגש האוכל יערה מים רותחים, ויכסה בכיסוי אטום וחזק שלא יקרע בימי הפסח (נטעי גבראל).

השוכר חדר או רכב באמצע ימי הפסח, צריך לוודא שנבדק המקום מחמץ, ואם לא נבדק יבדוק בפסח. אם ביטל החמץ קודם חג הפסח - אינו מברך על הבדיקה, ואם לא ביטל החמץ יברך על הבדיקה. בבדוק ביום אין צריך נר, ובליילה צריך נר או פנס ברכב (שו"ע תל"ה משנ"ב ס"ק ג').

אדם שיש לו נכס להשקעה ואינו מושכר, או דירה שעדיין לא גר בה, צריך לזכור למוכרם במכירת חמץ.

מתקן מים חמים ('תמי 4' 'מיני בר' וכדומה): אם שפך ממנו מים חמים לתוך חמץ (כגון 'מנה חמה' או 'קוסקוס' וכדו'), כיון שיש חלקי פלסטיק סביב מקום מזיגת המים נהגו להחמיר שלא להכשירו. אבל אם הכשרה היא רק חומרא, דהיינו שיוודע שהשתמשו בו רק לקפה או תה וכדומה, שאין בהם חשש חמץ, אפשר להכשירו ע"י ניקוי היטב. דהיינו שישפוך מים חמים על כל מקום אליו מגיעים האדים בעת השימוש בו (דופן הסמוכה לכוס וסביבותיה), וגם להוציא ממנו מים חמים עד שתתחמם הפיה ('ק' הכשרת הכלים).

פלטה חשמלית: ינקה היטב מכל לכלוך וידליקנה, וכאשר התחממה היטב [יוציא מהשקע] ישפוך מים רותחים, ויכסה אח"כ ברדיד אלומיניום עבה שלא יקרע ע"י הקדרות (מבית לוי). פח לכיסוי הלהבות בשבת ('בלעך'): יש לייחד לפסח בנפרד [מכיון שלרוב נשאר דבוק בו חמץ וקשה לנקותו כראוי].

מקרר: יש לנקותו היטב במים וסבון או אקונומיקה. ונוהגים לצפות אחר כך בנייר וכדומה (מבית לוי) את המדפים, המגרות ודפנות המקרר שנוגע בהם האוכל.

הגומי שבדלת יש לנקות במברשת עם מים וסבון, בצדו החיצוני ובצדו הפנימי (בין הגומי למקרר) ('ק' הרב משה ויא).

פריזר [או מקפיא] יש להפשיר את הקרח, לנקותם היטב מחמץ [במים וסבון או אקונומיקה ונוהגים לצפות בנייר אח"כ (מבית לוי)]. במקרר שיש בו תאי הקפאה של הקפאה יבשה [ינו פרוסט'] - ישנם פתחים אחוריים שלתוכם עלולים ליפול פרוורים. פירוורים אלו בטלים וא"צ להסירם, ויש מורים להתיז מעט חומר פוגם.

שיניים תותבות יזהר שלא יאכל בהן מאכל חמץ חם - 24 שעות קודם לסוף זמן אכילת חמץ.

הכשרתן - אם יכול להגעילן בעירו מכלי ראשון מה טוב, אבל

הסיפור היומי

"אני זוכר היטב איך רבי יהושע תיאר לי את החריקות שחש ברגליו כשהתחיל לצעוד. 'טריק טראק', הוא המחיש..."

הסופר הנודע הרב שמעון טיקוצקי מספר על סיפור שניצל על ידו מתהום הנשיה ועל שמן זית שחולל פלאים

יעקב א. לוסטיגמן

שעסקתי רבות בסיפורו של תלמוד התורה 'עץ חיים', ריכזתי וכתבתי הרבה מאוד חומר לצורך ספר עתידי שאני מקווה שיתפרסם בקרוב, ושסוקר את ההיסטוריה של 'עץ חיים' בצורה מאוד ייחודית.

"כחלק מהעבודה התגלגלתי והתגלגלתי עד שהגעתי לאחד מוותיקי הבוגרים של המוסד, הרה"ח רבי יהושע קמינצקי, יהודי

בתוך שיחה שקיימנו עם הסופר הרב שמעון טיקוצקי, לעלון 'לקראת שבת' של חג הפסח, שאלנו אותו אם ישנם סיפורים שידוע לו כי הוא הציל אותם מסכנת הכחדה.

"אכן זכיתי להציל כמה סיפורים מסכנת הכחדה", השיב הרב טיקוצקי, "ואני אספר כאן בקצרה אחד מהם. היתה תקופה

חיל, נסעה להר הסיתים כדי להתפלל על הציון. היא התפללה מעמקי לבבה על בעלה שיזכה לרפואה שלמה, ולאחר מכן לקחה מטפחת, הניחה על מצבת הציון והספיגה בה את השמן שניגר מהנרות הרבים שהדליקו אנשי ירושלים שבאו לפקוד את הציון ביום ההילולא.

"לקחה האשה את המטפחת, הכניסה לתיקה, וכששבה הביתה הוציאה את המטפחת, ניגשה לבעלה וחבשה את רגלו במטפחת השומנית והמפויחת.

"לא עברה חצי שעה", סיפר לי ר' יהושע, "והתחלתי להרגיש את הרגל, התחושה התחילה לחזור. אחרי זמן מה הרגל התחילה להגיב, קצת הצלחתי להניע אצבעות, אחרי כמה ימים כבר יכולתי ללכת כמה פסיעות, ובשמחת תורה של השנה הבאה, קצת יותר משלושה חודשים לאחר מכן, כבר רקדתי בבית המדרש בהתלהבות גדולה, כאחד האדם".

"כמובן שהוא שב גם לעבודה והלך על רגליו כל ימי חייו בלי שום בעיה, בעיני ראיתי אותו הולך בהיותו בן 98... זמן קצר לאחר שסיפר לי את המעשה, נפטר ר' יהושע למגינת לב, אבל הסיפור שלו הועלה על הכתב והתפרסם בשם 'משחה מהר הזיתים' בעיתון 'המבשר', ולאחר מכן גם בספר 'ותמיד נספר' שזכיתי להוציא לאור.

"זאת למשל דוגמא לסיפור יוצא דופן, שסיפר לי בעל המעשה עצמו. ולמרות שיש בעלי מספרים נפלאים במיוחד, אין כמו לשמוע את הסיפור מפיו של בעל המעשה עצמו, יש בסיפור הזה משהו מאוד מיוחד. אני זוכר היטב איך רבי יהושע תיאר לי את החריקות שחש ברגליו כשהתחיל לצעוד. "טריק טראק", הוא המחיש..."

"אגב, הסיפורים האלו גם זוכים לתגובות הנלהבות ביותר לאחר שהם מתפרסמים, כי גם הקוראים מרגישים בקריאתם את מה שאני מרגיש בכתיבתם".

ישיש שהיה בן למעה מ-95 כשהכרתי אותו, וישבתי בביתו לראיין אותו ולשמוע מפיו על דמויות ההוד של 'עץ חיים' וגם על הווי והאווירה ששררה במקום.

"ר' יהושע היה יהודי מיוחד מאוד, למרות גילו המופלג הוא היה ערני וצלול כמו בחור צעיר, גם מצב הרוח שלו היה תמיד מצוין ואפילו הגוף תפקד היטב, הלוואי על כל עם ישראל. היית אצלו כמה פעמים ואחרי תקופה לא מבוטלת שבתי אליו לביקור נוסף לצורך בירור של כמה פרטים אחרונים.

"הוא זכר אותי, הזמין אותי להיכנס לביתו שב'צפניה הקטנה' בירושלים, ולשבת עמו לשיחה נעימה. "אתה הרי סופר", הוא אמר לי, "אז אני רוצה שתשמע ממני סיפור על רבינו האור החיים הקדוש..."

"אני רגיל שאנשים מספרים לי סיפורים" מציין הרב טיקוצקי, "זה קורה הרבה, אבל ברוב הפעמים הסיפורים האלו לא עונים על הדרישות שלי, כי אני לא מחפש 'עובדות' יבשות אלא סיפורים עם עלילה, עם מתח, עם סיומת מפתיעה, ובעיקר שיהיה בהם מסר מחזק. רוב הסיפורים לא עונים לכל ההגדרות הללו.

"אבל אני תמיד שומע את הסיפור, כי אולי, מי יודע, אולי באמת הסיפור הזה יהיה יוצא דופן ומיוחד במינו?"

"על אחת כמה וכמה כשהמספר הוא יהודי כזה ישיש וכל כך מיוחד. הוא היה אז בן 98 בערך. הטיתי אוזן וכמובן גם הקלטתי את השיחה.

"הסיפור שלו היה על כך שכשהוא היה צעיר לימים, יום אחד איבד לפתע את התחושה ברגל והפך לנכה. הלכו לרופאים, ניסו לעזור לו ולא הצליחו. והוא, ר' יהושע, שעבד במשרד הסעד והתפרנס בכבוד, הפך לפתע לשבר כלי, שכב במיטה מבוקר ועד ערב ולא יכול היה לעבוד או אפילו לצאת לבית הכנסת.

"כך הוא שכב במיטה במשך תקופה, עד שהגיע ה'ארציט' של רבינו ה'אור החיים' הקדוש, בט"ו תמוז. רעייתו שהיתה אשת

הסיפור היומי

בבכי עז הוסיף הקשיש: "אני נשבע שקיימתי את הבטחתי! אבל את המצות שהבאתם אינני מסוגל לאכול..."

הרב ישראל פיישר שליט"א, מעסקני הקהילה היהודית בבודפשט, הונגריה, עם סיפור מופלא ומרגש עד דמעות ששמע השנה מפי קשיש ניצול שואה בעת שביקר בביתו בעיצומו של ליל הסדר

נראה שמצייתת לחוקים ולא מעזה להסתובב ברחוב.

רק קבוצה קטנטנה של יהודים, מסתובבת באישון ליל השימורים, מחפשת את הבודדים שלא יודעים להתבודד... רופא נכרי, ושמש נכרי המלווה אותו, מתלווים חרש אל בתי העיר לבדוק מה שלום ניצולי השואה המבוגרים, אלה ששנות

בודפשט, תש"פ - ליל התקדש החג.

שקט, דממת מוות ברחובות, כי זאת למודעי, ההונגרים הם עם צייתן (ניצולי השואה יעידו על צייתנותם למנהיגיהם הפאשיסטיים והנאצים הארורים ימ"ש), וכשהמדינה מבקשת לא להסתובב ברחובות - הרחובות שוממים, עד כי אפילו הקורונה

והוא בשמחה ניגש, בטוח שיקבל מתת יד ('טיפ' בלשונו), אך להפתעתו, הרבי ביקש ממנו שלושה דברים: שניח תפילין כל יום, שלא יינשא לנכרית, ושלא יאכל חמץ בפסח. בבכי עז הוסיף הקשיש: "אני נשבע שקיימתי את הבטחתי! אבל את המצות שהבאתם", הוא אומר, "אינני מסוגל לאכול, בגלל... השיניים החסרות והשבורות".

הלב נשבר, הרוח לא. בר"ח ניסן זימן לי בורא עולם בדרך פלאית וניסית, בהשגחה פרטית ממש, קילו אחד של מצות ציטרין, שהגיעו שלמות ברובן. אחרי משפט מטלטל כזה, הבטחתי לגוי מתת נאה שינקת את הבית ויאוויר אותו, והבטחתי לחזור בהקדם.

את דרכי הביתה, כולל עליית 120 מדרגות, בשביל לאסוף צרור מצות ציטרין ליהודי קדוש שכזה, עשיתי בחדווה ושמחת יום טוב. לא חשתי את אי-הנעימות של הצעידה ברחובות דוממים. קלות היו רגלי, נשאוני בחדווה אל הקשיש. וכשהבאתי לו את המצות, ישבנו עמו בכללי הזהירות המתבקשת בימי הקורונה, והכנו לו ליל הסדר כדת וכדין.

הוא קידש על היין, אכל כזית מצה, וזכה לאחר שנים רבות מאוד, לצאת מעבדות לחירות. הרגשתי בעורפי את קדושתו וראייתו למרחוק של הרבי מבולגריה, שמסב אתנו בחדר השניה. ליל הסדר שלנו אולי החל מעט מאוחר, אך אין ספק שהיה ראוי לתואר הנכבד, שונה מכל מה שהכרנו עד עתה.

אשרי העם שככה לו. לשנה הבאה בירושלים הבנויה.

(פורסם במגזין 'במה' bama.org.il)

הקומוניזם השכיחו מהם את יהדותם, לא הסתפקו במה שסבלו את מוראות השואה.

כך הגענו לאחר צעידה לא ארוכה במיוחד אל דירת קשיש ברחוב DOHANY. ספון הוא בביתו המצחין, שידע ימים טובים יותר בעבר. מזוזה בפתח הבית היתה לי לסימן שדיירו בן הוא ליוצאי מצרים.

לאחר מספר נקישות, אזרנו עוז ופתחנו את הדלת שלא היתה נעולה. לא פלא, גם גנב אביון ידלג על הדלות השוררת בכל פינה מפניות הבית, שלא לומר מה הריח עושה לחושיו של לא גנב, על אחת כמה לגנב...

בחדר הפנימי מוטל היה זקן במיטתו. אור חיזור ממנורת שולחן, עתיק אף יותר מהזקן, האיר את פניו באפילה, כשהמראה בסיכום קצר היה לא משובב נפש במיוחד. הרופא נפנה מיד לבדוק את מצבו של הקשיש, ואנו התפזרנו - אחד נשאר עם הרופא, השני יחד עם הגוי עשו סיבוב מהיר בבית לראות מה צריך. הפתעה לא נעימה חיכתה לי, כשנלחש לי שהבית נקי מחמץ, אך לדאבון לב, נקי גם מצרכי פסח. די שמחנו שהקשיש לכאורה שומר על פסח... לכן פניתי אליו בשאלה האם הוא דובר אידיש. "בוודאי", השיב על אתר. "מה השאלה?!..."

גישוש זהיר העלה, שאמנם הוא לא זכה ללמוד בחיידר, גם כתי לי ישיבה לא שזפה עינו, אך חזקו עליו דבריו של הרב מבולגריה, בעת שנפרד ממנו בעלותו לרכבת שהוציאה אותו מהונגריה, והוא, נער חסון וחזק היה אז, העלה את מזוודותיו של הרבי הנערץ לרכבת. לאות תודה, ביקש הרבי שייגש אליו,

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

פרשת השבוע

בדרך חזרה העזתי לשאול את מרן הגר"נ זצ"ל - מה קרה שהרב לא דיבר מאומה ולא הביע את דעתו הכאובה?! מרן השיב לי במילים בודדות: "הרב ואזנר החליט"

ויקרא אל משה (ויקרא א, א)

זצ"ל: היה זה לקראת אסיפה מצומצמת של רבנים אודות מינוי של יהודי מסוים לתפקיד ציבורי בבני ברק. מרן הגר"נ זצ"ל היה סבור שאין למנות את האיש לתפקיד המדובר בשום אופן, ולפני שיצאתי עם הרב לאסיפה הוא התבטא באוזני: "אני לא אתן

הרבה נכתב על האל"ף זעירא ב'ויקרא'. חוט השני העובר אצל המפרשים הוא, שזה נובע מענוותנותו של משה רבנו. סיפר ותיעד הרב ישעיה קרליץ, יד ימינו של מרן הגר"נ קרליץ

הרב השיב לי במילים בודדות: "הרב ואזר החליט". היינו, כי תמיד באסיפות מהסגנון הזה, לפני שהרב ואזר מביע את דעתו היה פונה אל מרן הרב ושואל: "ומה אתם אומרים על כך?", והפעם, משום מה, היה ברור לו כי כולם בדעה אחת, ולכן פתח ואמר: "התאספנו כאן למנות את פלוני אלמוני לתפקיד לנהל את המינוי". לכן, מרן הרב לא דיבר מאומה. כי אם הוא לא שואל, אינו מביע דעה.

אם מישהו מבין את המימד של הענווה וההתגברות, בענין ציבורי שמרן הרב זצ"ל היה סבור עקרונית שלטובת הכלל אין למנותו, אבל הבליג, מחמת כבודו של מרן הגר"ש ואזר.

(נשיח בחוקי' מתוך מוסף ש"ק יתד נאמן)

בשום אופן שימנו אותו". וכאשר הרב היה מתבטא כך, זה אמר את כל התקיפות ההשקפתית מבחינתו.

האסיפה המצומצמת של הרבנים נפתחה, והתנהלה בטוב טעם כמו כל האסיפות בראשות שני פוסקי ההלכה, הגר"ש ואזר זצ"ל והגאב"ד זצ"ל, ולמעשה, מלבד כמה פרטים נוספים שנידונו בה באסיפה, מינו בה את האיש המדובר לתפקידו, כמובן, למורת רוחו של מרן הרב זצ"ל. ואני עמדתי משתומם מהצד, לא ידעתי מה קורה כאן, מדוע הרב שתק ולא אמר מילה בנושא.

בדרך חזרה לביתו, העזתי לשאלו על כך. מדוע העזתי? כי הרב עצמו אמר לי שלא יתן את המינוי, לכן שאלתי בתמיהה: מה קרה שהרב לא דיבר מאומה ולא הביע את דעתו הכאובה?!

שיג ושיח - באדיבות 'ארחות יושר'

הכ"ף סופית הפסולה שעייכבה את השידוך

הוראות, הדרכות ומעשים ממרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א, אשר נרשמו ע"י נכדו נאמן ביתו הרה"ג ר' אריה קניבסקי שליט"א

לאחר זמן קצר הוא חזר נרגש, ובידו מזוזה. "בדקנו את המזוזות כעצת מרן" שח נרגשות, "ולתדהמתנו הרבה נמצא פסול במילה 'לבניך' שבפרשה הראשנה בפסוק 'ושננתם לבניך!' האות ך' היתה חצויה באופן שפוסל את המזוזה!" והראה את המזוזה הפסולה למרן שליט"א.

הביט מרן במזוזה ורק אמר "תעשו הבדלה על יין ואי"ה תזכו לישועה, שהרי בגמרא נאמר 'המבדיל על היין במוצ"ש הוויין ליה בנין זכרים', ובשביל לזכות לבנים צריך קודם להתחתן, ובפרט שהפסול נמצא ב'ושננתם לבניך' א"כ ראוי שתעשו הבדלה על היין".

לא מעט מהפונים והנכנסים אצל מרן שליט"א מגיעים בעניני שידוכים, החל משאלות לגבי שמות המחותנים וכדומה ושאלות שונות בסוגיית השידוכים, ועד מעוכבי שידוך רבים המחלים פניו בתחינה להתברך שימצאו את המיועד להם.

נכנס אחד וסיפר כי בביתו מספר בנינים מתבגרים, ולמרות הזמן הרב שהם "נמצאים בשידוכים", אף לא אחד מהם זכה להקים את ביתו, וביקש בתחנונים ממרן שליט"א ברכה ועצה שיזכה לראות נחת מילדיו ולהכניסם תחת החופה.

מרן שליט"א העניק את ברכתו, והוסיף וייעץ שיבדקו את המזוזות.

התפרסם ב'טליושר' 6881* - קו התוכן של ארגון 'ארחות יושר'

קול העם

השעות הלכו ונקפו. התקשרתי לעסקן פעם אחר פעם אך הוא לא ענה. אמא שלי הגיעה מלונדון במיוחד לחתונה של הנכד, ובמקום לצאת לחופה היא יושבת סגורה בחדר עלום בתוך מלונית...

כי בשמחה תצאו... מהמלונית

מתגוררת בלונדון והיא התכוננה להגיע לחתונה, משום שהיא עברה קורונה ומצוידת בתעודת מחלים. היא רצתה להגיע מספר ימים לפני החתונה על מנת להתארגן בנחת, אבל בגלל הסגר האווירי

סיפר לי ידידי ר' נטע סלונים מבית שמש, כפי שסיפר לו ידידי ר' יעקב מבני ברק. בשעה טובה ומוצלחת עמדתי לחתן את בני היקר. אמי שתחי'

כמו אסיר. היא הגיעה במיוחד לחתונה של הנכד ובמקום לצאת לחופה היא יושבת בחדר עלום, ומכל עבר סוגרים עליה קירות. חלפה שעה ועוד אחת, הגיעה השעה שבע ואמא אומרת לעצמה, שלא השוטרים הביאו אותה לכאן ולא העסקן הוא זה שלא הוציא אותה - הכל מאת הבורא יתברך שמו, הוא הביא אותה למקום הזה וכאן היא צריכה להיות.

וכעת, לא רק שאין טעם להתעצב, אלא להיפך. זמן שמחה עכשיו. הנכד שלה עומד להיכנס לחופה בעוד כמה דקות, והיא הרי הסבתא! בבת אחת לבשה עוז וחדווה, פתחה את המזוודה, הוציאה את בגדי השבת שהתכוננה ללבוש בחתונה והתארגנה כראוי למעמד הגדול.

היא הכניסה את ידה לכיס השמלה, והנה, מה היא שולפת משם? את תעודת המחלים! כאשר ארזה את המזוודה, הניחה את התעודה בכיס השמלה של החתונה, השמלה הראשונה שהיא תלבש כאן בארץ. לא עלה בדעתה שהתעודה תידרש מיד בירידה מן המטוס.

היא התקשרה מיד למזכירות והודיעה שיש לה תעודה המתירה לה לצאת ולבוא. עשרים דקות לאחר מכן היא כבר הייתה בחוץ, ובשעה תשע כבר הופיעה באולם החתונה בבני ברק, וברוך השם הספיקה להשתתף בסעודה ובריקודים. השמחה והאמונה משכו את הישועה.

למחרת, בשעה שתים עשרה בצהריים התקשר אלי העסקן ואמר: "הצלחתי להשיג לאמך פטור מבידוד".

(גיליון 'השגחה פרטית')

שהיה בשבועות האחרונים נדחתה הנסיעה עד ליום החתונה. ברוך השם, ביום החתונה כבר יכלו לטוס, ואמי מיהרה לעשות את הדרך לארץ. ביום החתונה, יום ראשון פרשת משפטים, נסעתי לשדה התעופה וחיכיתי לאמי שתצא אל הטרמינל. חיכיתי וחיכיתי, עד שהבנתי שמשהו משתבש. התקשרתי אליה לפלאפון והיא ענתה לי בחוסר אונים: "אני לא מוצאת את תעודת המחלים שלי". השוטרים דרשו ממנה תעודה והיא שכחה היכן הניחה אותה. למול עיניהם הפולשניות חיפשה בכל הכיסים והרוכסנים, פתחה את המזוודה וחיטטה בה כהוגן, אך לא מצאה זכר לתעודת המחלים. ללא תעודה כזאת דינה להישלח למלונת לשבועיים של בידוד, ולהפסיד את כל אירועי החתונה והשבע ברכות. אמרתי לאמי שאני תיכף מתקשר למישהו שיכול לעזור. התקשרתי לעסקן והוא אמר: "עדיף שייקחו אותה למלונת, משם לא יהיה קשה להוציא אותה. תהיה רגוע, הכול יהיה בסדר. אני מבטיח לך, היא תגיע לחתונה היום".

העסקן היה כל כך בטוח, ונשמע כל כך אמין, כל כך מעשי ומבין דבר, שלא המשכתי לעסוק בעניין. לא ניסיתי, למשל, לבקש שישלחו אישור מלונדון שהיא עברה קורונה. פשוט סמכתי עליו, על בשר ודם.

אמי נלקחה בליווי שמירה למלונת 'עץ הזית' שבכביש 1 בירושלים, ואני הלכתי לעיסוקי הדחופים ביום חופתו של בני. בינתיים הכניסו את אמי לחדר, שתתבודד שם, ושכחו אותה. השעות הולכות ונוקפות. התקשרתי לעסקן פעם אחר פעם אך הוא לא ענה לטלפונים. אמא שלי לבד ב'עץ הזית', כלואה שם

החפצים בחיים - הפץ חיים יומי

האם מותר ללחוץ על חשוד להודות במעשה המיוחס לו?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

על ידי התובע - לא ניתן רשות הזה". הדברים מצויים ונוגעים למעשה, במקרים שמתעורר אצל אדם חשד, מחמת אומדן כלשהו, על פלוני שגרם לו היזק, והוא מחליט לעשות דין לעצמו - לתפוס ממנו ממון, או ללחוץ עליו באמצעים אחרים. בדברי ה'חפץ חיים' מבואר שהדבר אסור, וכפי אחת הדוגמאות שהוא מביא לכך (באר מים חיים ס"ק ל): "... שהיה לו היזק גדול בעיסקא, ויצא קול על אחד שהוא עשה לו ההיזק הזה, ויש על זה דברים ניכרים ממש, מכל מקום אסור לתפוס ממנו ממון אפילו שלא בעדים בשביל זה, כל זמן שלא נתברר הדבר, רק יכול לתובעו שילך עמו לדין".

בסעיפים הקודמים למדנו, שגם לשון הרע שיש בו 'דברים ניכרים ממש' שהוא אמת, מותר רק להאמין לו [אם אין במה לדון לכף זכות], אך לא לספרו לאחרים, וגם אסור לסמוך על היתר זה להפסידו בממון או להכותו.

בסעיפים הנלמדים היום (כלל ז' סעיפים יג-יד) ממשיך ה'חפץ חיים' בענין זה וכותב: "ולפעמים ניתן רשות לבית דין מפני צורך שעה, כגון שאחד בא לצעוק לפנייהם על דבר גניבה... והוא מ שער בוודאי בדברים הניכרים ממש שפלוני גנב ממנו החפץ, וגם הבית דין רואים את הדברים הניכרים או שעדים העידו לפנייהם על הדברים הניכרים, ניתן להם רשות להכותו. אבל ליחיד, או אפילו לבית דין - רק שלא נתברר להם הדברים הניכרים כי אם

מדוע מרן הגראי"ל שטיינמן לא חש בטעם המר של חסה?

פסחים דף קטו

בלע מרוד לא יצא

הביאו לו חסה ועולשין, ולא מצא בהם מרירות. העידו בפניו שהם מרים, וחוש הטעם הכזיבם, ואמר שהבין את הסיבה, כי אנשים רגילים לאכול דברים מתוקים, לפיכך דבר תפל נדמה להם כמר. אבל הוא, שאינו אוכל דברים מתוקים, אפילו המצה נדמית לו כמתוקה, ובחסה אינו חש שום מרירות. והסתפק האם משום שלרוב האנשים נדמית כמרה, נחשבת גם אצלו למרור, או שהואיל ואינו חש בטעמה המר הרי זה בגדר 'בלע מרור, לא יצא', כי אינו מרגיש הטעם. לפיכך מברך בנו על חזרת, ומוציאו בברכה. לבסוף השיגו לו עלי חזרת [חריין] וברך עליהם, ואמר שלראשונה בחייו הרגיש את מרירות החזרת. שתמיד מרגישים רק חריפותה, והיא מבטלת את המרירות, ובעלים מרגישים את המרירות.

(צדיק כתמר יפרח עמ' שכו. כאיל תערוג)

ישנה שאלה מדוע אוכלין בליל הסדר את המצה קודם למרור, והלא מרור הוא זכר ל'וימררו את חייהם', ומצה היא זכר לגאולה, ואם כן היינו צריכין להקדים ולאכול המרור קודם המצה. ומובא בבני יששכר (מאמרי ניסן ריש מאמר ט), וכן אומרים בשם הג"ר ישראל סאלאנטער זצ"ל, שאין אנו אוכלין את המרור בכדי "לזכור" את המרירות, אלא בכדי "להודות" על המרירות. דהיינו, כי אחרי שיצאנו ממצרים זכינו להבין שגם המרירות שעברה עלינו במצרים היתה לטובה, שזה היה בכדי לזכננו שנהיה ראויים לקבל את התורה, ולכן אוכלים מקודם את המצה, כי רק אחרי הגאולה הרמוזה במצה אפשר להשיג ולהתבונן שגם הגלות עצמה היתה לטובה.

אמר הגראי"ל שטיינמן שמי שאין לו שיניים ללעוס, וגם החניכיים חלשים מכדי ללעוס את המאכל, יש לדון שאינו יכול לקיים מצות מרור, שהרי קיימא לן בלע מרור לא יצא משום שלא הרגיש טעם של מרור. והוסיף והעיר, שבפסחים (קט:): אמרו 'בלע מצה יצא בלע מרור לא יצא'. ומנין לחלק כך, ואולי מפני שמצה אין לה טעם מיוחד אלא שאיננה חמץ, לכן מפרשים שגם בלע ולא הרגיש טעם של מצה, כיון שאין קפידת התורה על טעם מסוים, משא"כ מרור שהמצוה היא מחמת הטעם מרור, על כרחך שרצון התורה להרגיש את הטעם. אך עדיין קשה הלא אכילה זה הבליעה ולא הלעיסה, מה שצריך להרגיש טעם מרור, מ"מ גם בבליעה יש קצת טעם מרור.

והציעו את הדברים קמיה הגרי"ש אלישיב שאמר שאין הכי נמי, אם אכל מרור טחון ומפורר יצא ידי חובה, ומה שמבואר שבלע מרור לא יצא הכונה שבלע קלח מרור כמות שהוא, שבו לא מרגיש כלום בבליעה, והורה הגרי"ש לזקן שאין לו שיניים ללעוס, שיכול לחתוך את המרור לחתיכות קטנות או לפורר אותו, ואז יוצא ידי חובה בלעיסה גם בחניכים חלשים.

עוד העיר הגראי"ל שטיינמן על אלו שאוכלים חריין למרור, ובגלל חריפות אוכלים אותו במהירות ובולעים מיד, יכולים להיכשל שיהיה זה בכלל בלע מרור לא יצא, אלא צריך להשהות קצת בפיו את המרור קודם אכילה.

מרן הגראי"ל הפסיק לאכול 'חזרת' [חריין] בליל הסדר, בהוראת הרופאים. אסרו, ואינו רוצה להכנס לחשש סכנה.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

24
שעות

להתקשר לתורה מסביב לשעון

מאת הרבנים הגאונים שליט"א

הרב **דוד בוק שליט"א**
שיעורים מבוארים בלימוד התוס' על
סדר הדף היומי

שלוחה 29

הרב **חיים שמרלר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 25/26

הרב **אליהו אורנשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 21

הרב **אריה זילברשטיין שליט"א**
הדף היומי בהלכה • עברית

שלוחה 1

הרב **מאיר שפרכר שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית

שלוחה 22

הרב **אפרים סגל שליט"א**
הדף היומי בבלי • עברית-אידיש

שלוחה 23/24

הר' **אברהם פוקס הי"ו**
הפותח בכל יום - המייל היומי של דרשו
60 שניות מתוקות על סדר הדף היומי

שלוחה 3

הרב **מרדכי שלמה פריינד שליט"א**
הדף היומי בהלכה • אידיש

שלוחה 131

הרב **יצחק לובינשטיין שליט"א**
הדף היומי בבלי • אנגלית

שלוחה 28

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

חייגו: *4992 או 077-2222-666

האם ניתן לכבד בגלילת ספר התורה בתענית אדם שאינו צם?

הציבור ידי חובתם. ויש אומרים, שכל הדברים הללו אמורים רק לענין קריאת התורה שקוראים מחמת הצום; אבל בתפילת שחרית של תענית ציבור שחלה בימי שני וחמישי, שבלאו הכי קוראים בתורה, או בשחרית של יום הכיפורים, שקוראים בו בתורה כבכל המועדים - מותר להעלות לתורה אף מי שאינו צם; ויש חולקים.

[שו"ע תקסו, ו, משנ"ב יט רכא, ושעה"צ כד; ביאורים ומוספים דרשו, 20, 21 ו'27]

בקריאת התורה בתענית ציבור, אין להעלות לתורה אדם שאינו צם, משום שאינו מחויב בקריאה זו. ובדיעבד, אם קראוהו לעלות לתורה, נחלקו הפוסקים אם רשאי לעלות, או שאסור לו לעלות, כיון שיתכן שברכותיו לבטלה.

ועוד נחלקו הפוסקים, אם ניתן לכבד את מי שאינו צם בהגבהת ספר התורה, ב'גלילה', וב'הוצאה והכנסה'. וכן נחלקו בנוגע למקרה שאין בציבור מי שיכול לקרוא בתורה אלא אדם שאינו צם - האם רשאי לקרוא בתורה, או שאינו יכול להוציא את

כיצד יש לנהוג בתענית כשיש בבית הכנסת רק כהן אחד שאינו צם?

ובמקרה שיש בבית הכנסת רק כהן אחד שאינו צם; או שיש כהן שצם אבל יש רק לוי אחד שאינו צם, ויצטרכו להעלותו לאחר הכהן - עליהם לצאת מבית הכנסת לפני הקריאה, אך בדיעבד, אם לא יצאו, יש להעלותם לתורה. ויתרה מזו - אם העלו לתורה כהן שאינו צם, ואין לוי כלל בבית הכנסת, יעלו את הכהן פעם נוספת, כפי שנוהגים תמיד במקרה כזה.

[משנ"ב תקסו, כ-כא, ושעה"צ כג; ביאורים ומוספים דרשו, 21, 23 ו'25]

בהמשך לאמור: מי שצם עד לקריאת התורה, אך יש בכוונתו להפסיק את הצום לאחר הקריאה, לפני סוף היום; וכגון חולה שהתירו לו לאכול לאחר חצות היום, ובשחרית עדיין צם - אסור להעלותו לתורה בצום. אולם, מי שאין בכוונתו להפסיק את צומו, אלא שהוא מסופק אם יוכל להשלים את הצום, וכן חולה האוכל פחות מ'כשיעור' - רשאים לעלות לתורה. ואף 'מנין' של חולים כאלו, חייבים בקריאת התורה של התענית.

האם מותר ליטול תרופה בתענית עם מעט מים?

תעניות הציבור הקבועות. וכתב המשנה ברורה, שלצורך סעודת מצוה הנערכת במוצאי הצום, ניתן להקל כדעת השולחן ערוך. ומי שמוכרח ליטול תרופה ביום התענית, ואינו יכול לבולעה ללא מים - יש אומרים שישתה מים פחות כ'כמלוא לוגמיו' (ראה במקורות), ויש אומרים שימיס את התרופה במעט מים באופן שיהיו מרים.

[שו"ע תקסז, א, משנ"ב א, ה'ו, ושעה"צ ד; ביאורים ומוספים דרשו, 4; וראה שו"ע שם, ב, ותר"ב, ט]

ב'תענית יחיד', או תענית שציבור מסוים מקבל על עצמו מרצונו - מותר לטעום מעט מאכל בפה, (וראה במקורות בנוגע לכמות), כדי לבדוק את טעמו, ולפולטו לאלתר, משום שלא קיבלו על עצמם אלא להימנע מהנאת אכילה, ולא מהנאת הטעימה. ולדעת השולחן ערוך, כך הדין גם בכל תעניות הציבור הקבועות לכל ישראל, מלבד תשעה באב ויום הכיפורים, בהם אסורה אף הטעימה. אולם, לדעת הרמ"א אסורה הטעימה בכל

* בתענית ציבור שאינה קבועה, אשר נגזרה בעקבות צרה שאירעה, רחמנא ליצלן, אומר שליח הציבור 'עננו' כברכה בפני עצמה בחזרת הש"ץ, וקוראים 'ויחל'.

* בתענית ציבור, אומר שליח הציבור את תפילת 'עננו' כברכה בפני עצמה, רק כשיש בבית הכנסת עשרה אנשים שמתענים. ובתעניות ציבור הקבועות, המנהג להסתפק אף בשבעה שמתענים.

* חכמינו ז"ל אמרו, שעיקר קבלת השכר ותכלית התענית - שיתנו צדקה לקראת הלילה, למזונם של העניים שצמו במשך היום. ויש שכתבו, שצריך לתת את הסכום המשוער שהיה משלם עבור מזונותיו ביום התענית, אילו היה אוכל.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר להשקות עצי פרי בחול המועד של שנת השמיטה?

לכל אדם, נחשב קלקול הפירות כ'דבר האבד' ביחס לכל אדם, ומותר להשקות; ואינו מכריע בדבר, אך מוסיף כי בעץ העומד במקום שגויים אינם עשויים ליהנות מפירותיו, כך שאפשרות ההנאה היא רק לישראל - ניתן להקל ולהשקות.

[ביאורים ומוספים דרשו תקלו, 12]

השקית עצי פרי בשנת השמיטה למניעת קלקול פירות ההפקר - מותרת, שהרי התורה החשיבה פירות אלו כשייכים לכל אדם, כפי שנאמר: "וְהַשְּׂבִיעֵת תִּשְׂמַטְנָה וְנִטְשֶׁתָּהּ וְאָכְלוּ אֲבֵינֵי עַמֶּךָ". ובהקשר זה, יש מפוסקי זמננו שדן בנוגע להשקיית העצים בחול המועד של שנת השמיטה - האם מחמת שייכות הפירות

הלוח היומי

ג' בניסן | רבי דוד ב"ר יונה זצ"ל, ממשפחת הבעל שם טוב

יארצייט:

תפ"ז: רבי דוד ב"ר יונה זצ"ל, ממשפחת הבעל שם טוב.
 תקפ"ב: רבי בנימין זאב ב"ר יחיאל מיכל מזבאריז זצ"ל בעל 'רזין דאורייתא'
 תרכ"ט: רבי משה יעקב יעקל ב"ר אפרים שארף זצ"ל מאושפיצין, בעל 'דרכי יושר'
 תרנ"ב: רבי אליעזר ירוחם ב"ר ישראל יצחק מקראקא זצ"ל

הבית - מפעל של מצוות
בכל פעולה שעושים בעבודות הבית או בטיפול בילדים מקיימים את המצוות הבאות:

1. מצות "והלכת בדרכיו" - מצות חסד.
2. מצות "ואהבת לרעך כמוך".
3. מצות "וחי אחיך עמך" - מצות צדקה לילד מעל גיל שש.
4. מצות החזקת לימוד תורה של הבעל או הילדים.

- ובהכשרת הבית לפסח - הכשר מצוות:
5. תשביתו שאור מבתיכם.
 6. שאור לא ימצא בבתיכם.
 7. ולא יראה לך חמץ.

כשנעסוק בעבודות הבית, בטיפול בילדים או בהכנת הבית לפסח נשתדל לכיין שאנו מקיימים בכך מצוות רבות וחשובות.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il